

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juřičkové v právní věci žalobkyně: **LP Credit s. r. o.**, v likvidaci, sídlem Kutnohorská 181, Praha 10, zastoupené Mgr. Danem Modlitbou, advokátem, sídlem K Horoměřicům 584/10, Praha 6, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2019, č. j. MHMP 581974/2019, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2022, č. j. 3 A 95/2019-52,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před městským soudem

[1] Rozhodnutím ze dne 19. 4. 2018 Úřad městské části Praha 15 jako stavební úřad nařídil žalobkyni podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, (stavební zákon) odstranit stavbu „*Oplocení administrativní budovy č. p. 181 směrem do ul. Kutnohorská*“ na pozemku parc. č. 47, k. ú. Dolní Měcholupy, Praha 10. Žalovaný toto rozhodnutí k odvolání žalobkyně potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně u Městského soudu v Praze, který žalobu neshledal důvodnou a zamítl ji. Rozhodnutí žalovaného soud neshledal nepřezkoumatelným, žalovaný se dle soudu vypořádal se všemi uplatněnými námitkami.

[3] Soud dále vysvětlil, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o nařízení odstranění stavby. V řízení o odstranění stavby je stavební úřad oprávněn posuzovat pouze otázku, zda je stavba provedena bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazujícího anebo v rozporu s ním, a zda stavba nebyla dodatečně povolena. O těchto skutečnostech v řešené věci nebylo sporu. Námitky žalobkyně směřující proti dodatečnému nepovolení stavby (že na oploceném pozemku se chodník nikdy nenacházel, linie chodníků podél ulice Kutnohorská není stavbou nijak dotčena, resp. vychýlena, veřejné prostranství ulice Kutnohorská je nadále zcela veřejně přístupné, oplocení v ničem nezamezuje přístupu občanů nebo správcům sítí na toto veřejné prostranství, nebrání v průchodu podél vozovky ulice Kutnohorská) proto v nynější věci řešit nelze, k čemuž soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2018 č. j. 9 As 368/2017-48. Rozhodnutí o zastavení řízení o dodatečném povolení stavby bylo podrobeno samostatnému soudnímu přezkumu, přičemž soud neshledal žalobu důvodnou a rozsudkem ze dne 15. 11. 2021 č. j. 14 A 47/2019-27, ji zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost.

[5] Stěžovatelka v kasační stížnosti rekapituluje, že si na svém pozemku zřídila k ochraně svého majetku plot, který byl zhotoven zcela v linii ostatních plotů v ulici Kutnohorská, nijak nezasahuje do veřejné komunikace či do cizího pozemku a je vizuálně zcela souladný s okolními stavbami obdobného charakteru. Úřad městské části Praha 15 bez jakéhokoli zákonného důvodu nesouhlasil s umístěním plotu pouze z toho důvodu, aby stěžovatelka na svém pozemku parc. č. 47 zřídila veřejně přístupný chodník podél ul. Kutnohorská. To bylo důvodem nevydání souhlasu s umístěním stavby plotu na pozemku stěžovatelky. Z něj vyšel i napadený rozsudek, který fakticky potvrzuje povinnost stěžovatelky odstranit stavbu plotu. S ohledem na výše uvedené a s ohledem na ústavní právo na ochranu vlastnictví má stěžovatelka za to, že napadený rozsudek je stižen vadou tzv. přepjaté formálnosti, kdy bez ohledu na zjištěný skutkový stav a skutečný účel dotčených zákonných ustanovení jsou porušována základní práva stěžovatelky na ochranu jejího vlastnictví, a to ve zjevném rozporu s principy spravedlnosti. Stavbou nedošlo v žádném ohledu k narušení jakéhokoli práva jiné osoby, resp. nedošlo k narušení žádného veřejného zájmu. Stěžovatelka má za to, že její postup je souladný s principem proporcionality, neboť v daném případě základní právo na ochranu vlastnictví převažuje nad formálním nedodržením obecného právního předpisu, k čemuž nadto vysokou měrou přispěl správní orgán.

[6] Stěžovatelka navrhuje zrušení rozsudku městského soudu i rozhodnutí žalovaného.

[7] Dále stěžovatelka uvádí, že usnesením Městského soudu v Praze č. j. MSPH 76 INS 8629/2019-B-51 byl na její majetek prohlášen konkurs a byl jmenován insolvenční správce. Má tak za to, že její označení v rozsudku městského soudu bylo nesprávné.

[8] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s posouzením věci městským soudem. Rozhodnutí není přepjatě formální, společenský zájem na respektování stavebního zákona není samoúčelný. Pro vydání rozhodnutí o odstranění stavby je podstatné pouze to, zda byla stavba provedena bez rozhodnutí či opatření vyžadovaného stavebním úřadem a nebyla povolena ani dodatečně.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[10] Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Soud dále ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že soud rozhodoval formalisticky a že její právo na ochranu majetku převažuje nad nutností dodržení právního předpisu.

[12] Dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona *stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.*

[13] Nejvyšší správní soud považuje za rozhodnou zejména skutečnost, kterou se stěžovatelce pokusil vysvětlit již městský soud.

[14] V řízení o odstranění stavby je stavební úřad oprávněn posuzovat pouze to, zda je stavba provedena bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazujícího anebo v rozporu s ním, a zda stavba nebyla dodatečně povolena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2013, č. j. 7 As 154/2012-26, ze dne 9. 9. 2014, č. j. 6 As 138/2014-45, či rozsudek na nějž odkazoval městský soud, ze dne 7. 11. 2018, č. j. 9 As 368/2017-48). V tomto řízení stavební úřad nemá žádné diskreční oprávnění. To znamená, že při splnění podmínek pro nařízení odstranění stavby je správní orgán povinen rozhodnutí o odstranění stavby vydat a nemá možnost dalšího posuzování souladu stavby s hmotným právem. Stěžovatelka přitom v kasační stížnosti sama uvedla, že si je vědoma povinnosti mít pro stavbu daného plotu územní souhlas dle § 96 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Není také sporné, že řízení o dodatečném povolení stavby bylo zastaveno.

[15] Veškeré stěžovatelčiny námitky ohledně stavby samotné, které v kasační stížnosti vznesla, tedy námitky týkající se oprávněného zájmu na ochraně vlastnictví a nenarušení veřejného zájmu, mají místo v řízení o dodatečném povolení stavby. V něm stavební úřad posuzuje splnění podmínek dle § 129 odst. 3 stavebního zákona, tedy zda stavebník či vlastník nemovitosti prokázal, že dodatečně povolovaná stavba *není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, a není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.*

[16] S ohledem na splnění podmínek pro nařízení odstranění stavby městský soud správně posoudil stěžovatelčiny námitky nezákonnosti rozhodnutí žalovaného jako nedůvodné. Nejedná se o formalistické rozhodnutí, jak stěžovatelka namítá, nýbrž o rozhodnutí v souladu s platnou právní úpravou. Nejde ani o odepření spravedlnosti vůči stěžovatelce.

Svoje námitky týkající se merita věci správně uplatnila v žalobě proti rozhodnutí o zastavení řízení o dodatečném povolení stavby, městský soud je však v rozhodnutí, na nějž v nyní přezkoumávaném rozsudku odkázal, neshledal důvodnými. Proti jeho závěrům stěžovatelka nebrojila kasační stížností. V nynějším řízení se však přezkumu jeho závěrů stran zákonnosti řízení o dodatečném povolení stavby a z něj vzešlého rozhodnutí nelze dobrat.

[17] Stěžovatelka v kasační stížnosti také uvedla, že v rozsudku městského soudu byla nesprávně označena, neboť usnesením Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2019, č. j. MSPH 76 INS 8629/2019-B-51, byl na její majetek prohlášen konkurs a byl jmenován insolvenční správce.

[18] V rozsudku městského soudu je stěžovatelka jako žalobkyně označena obchodní firmou s dodatkem *„v konkurzu“*, identifikačním číslem a sídlem. Na takovém označení neshledává Nejvyšší správní soud nic nesprávného. Z rozsudku rozšířeného senátu ze dne 10. 7. 2018, č. j. 4 As 149/2017-121, č. 3767/2018 Sb. NSS, vyplývá, že rozhodnutí o úpadku nemá žádný vliv na soudní řízení ve správním soudnictví ani na procesní postavení dlužníka v rámci tohoto soudního řízení.

[19] Jinou otázkou je, zda měl městský soud oslovit insolvenčního správce stěžovatelky jako možnou osobu zúčastněnou na řízení (k tomu srov. výše uvedený rozsudek rozšířeného senátu ve spojení s rozsudkem rozšířeného senátu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 1 Afs 58/2017-42, č. 3686/2018 Sb. NSS). I pokud by však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud pochybil, neboť tak nepostupoval, s ohledem na skutečnost, že v současné době již insolvenční řízení neprobíhá (konkurz na majetek stěžovatelky byl na základě usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 10. 2022, č. j. MSPH 76 INS 8629/2019-B-177, zrušen po splnění rozvrhového usnesení, a toto usnesení nabylo právní moci dne 27. 10. 2022), nemělo by zrušení rozsudku pouze z tohoto důvodu význam. Městský soud by se již neměl s dotazem na uplatňování práv osoby zúčastněné na řízení na koho obrátit. Proto se Nejvyšší správní soud touto otázkou dále nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí městského soudu ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[21] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 větou první a odst. 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročež se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2023

pokračování

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu